

Andreas Eschbach

De Nobelprijs

Voorpublicatie - Hoofdstuk 3

Karakter Uitgevers B.V.

3

De meeste artsen voelen zich niet prettig in kerken, vooral niet als een rouwdienst de aanleiding van hun aanwezigheid is. Het hele denken en streven van de geneeskunde is immers gericht op verbetering van het leven of in ieder geval op de verlenging ervan. Wie zich eenmaal voor die strijd inzet, wordt niet graag geconfronteerd met het feit dat ondanks alle inspanningen, overwinningen en verworvenheden aan het eind van het leven toch onverbiddeijk de dood staat, zoals altijd, en zonder uitzicht op verandering.

In dit geval was de dood vroeg, onverwachts en ijzingwekkend plotseling gekomen, en hij had bovendien drie voortreffelijke geneeskundige onderzoekers getroffen – een extra laaghartige streek. Omdat de Italiaanse autoriteiten de lijken van de drie hoogleraren nog niet hadden willen vrijgeven – er werd gefluisterd dat ze nog niet compleet tussen de wrakstukken vandaan waren gehaald –, stonden er nu foto's bij het altaar, in een passende verchroomde lijst en met zwart fluweel omrand, zwart-witafdrukken in groot formaat van de officiële portretten die de persafdeling van het Karolinska-Instituut van alle vooraanstaande medewerkers gereedhield voor publicatiedoeleinden. Ze zagen er alle drie waardig uit. Hun weduwen zaten op de eerste rij, een van hen helemaal in tranen, de andere twee nog in een shocktoestand.

De banken erachter waren gereserveerd voor de overige professoren van het instituut, daar weer achter verdrongen zich assistenten, doctorandussen, laboranten, secretaresses, administratief medewerkers en tot slot heel veel studenten, voor zover er plaats was in de kerk.

In het midden van de vierde rij zat professor Hans-Olof Andersson, een farmacoloog die al negentien jaar op het instituut werkte. Hij zou later bekennen dat hij van de preek van de dominee in het geheel niets had opgevangen. Hij had voortdurend heimelijk op zijn polshorloge gekeken en zich afgevraagd of er misschien iets aan mankeerde; de tijd kon toch onmogelijk zo langzaam verstrijken.

Terwijl de dominee doorging met te vertellen wat voor geweldige mensen de drie overledenen waren geweest, en alle aanwezigen met ernstig gelaat toehoorden, waren de gedachten van Hans-Olof Andersson al bij wat er daarna zou komen. Hij zou de weduwen de hand moeten schudden en zijn medeleven moeten uitspreken, en daar zag hij heel erg tegenop. Maar er viel niet aan te ontkomen. De drie doden waren colle-

ga's geweest, ze kenden elkaar van feesten, recepties en andere gelegenheden. Meer nog, een van de vrouwen had zich even ontroerend als onverwachts het lot van zijn dochter Kristina aangetrokken, toen vier jaar daarvoor Hans-Olofs vrouw Inga om het leven was gekomen bij een verkeersongeval.

Een schuld. En hij had geen idee hoe hij die schuld moest aflossen, nu het mogelijk en nodig was. Hij wist niet eens wat hij moest zeggen. Het was allemaal zo plotseling gebeurd. Alles kwam altijd zo plotseling.

Hans-Olof verklaarde later dat hij zelfs zoiets als verontwaardiging tegenover de overledenen had gevoeld. Wat hadden die drie eigenlijk in Italië te zoeken gehad? Leden van de Nobelvergadering hadden begin oktober in Stockholm echt wel genoeg te doen en in ieder geval iets belangrijkers!

Hij vertelde ook dat hij, alsof hij een innerlijke stem volgde, zich had omgedraaid precies op het moment dat iemand naar hem keek. Het ging om Bosse Nordin, die drie rijen verder naar achteren op een plaats aan de buitenkant onder de ramen zat en op fluisterton praatte met een man die Hans-Olof niet kende. Hans-Olof had de indruk dat de twee naar hem hadden zitten kijken, maar hun blik hadden afgewend op het moment dat hij naar hen keek.

Bosse was zo ongeveer Hans-Olofs beste vriend op het instituut, als tenminste de sfeer van de campus, die behoorlijk door rivaliteit werd gekenmerkt, het gebruik van zo'n begrip toeliet. Hans-Olof had zonder meer toegegeven dat het gevoel van vertrouwdheid ook te maken kon hebben met het feit dat hun kamers aan beide zijden van de Von-Euler-weg precies tegenover elkaar lagen en ze elkaar door het raam konden zien als ze met elkaar telefoneerden. Die gesprekken gingen zelden over hun vak – Bosse was celfysioloog, Hans-Olof farmacoloog; de twee vakgebieden hadden weliswaar raakvlakken, maar ze hadden verschillende onderzoeksrichtingen. Ze hadden het over bezigheden in hun vrije tijd, kletsen over het instituut en dergelijke. De stem van de ander in het oor, zijn gestalte omlijst door kamerplanten en achter half spiegelend glas, zo stonden ze vaak tegenover elkaar als een van hen duidelijkheid wilde over de beoordeling van een student, Bosse een schuine grap of een beurstip kwijt moest of Hans-Olof een opvoedkundig advies nodig had: Bosse had zegge en schrijve vier dochters, van wie er twee al getrouwd waren, en had alles meegemaakt wat een vader met dochters kan meemaken.

Hans-Olof dacht erover na wie de man kon zijn. In Bosses kamer had hij hem nog nooit gezien; zijn zeldzaam visachtige, ver uit elkaar staande

ogen zouden hem wel zijn opgevallen. Bosse luisterde met onbewogen gezicht aandachtig naar hem, knikte alleen af en toe of stelde een korte vraag. Misschien ging het om een van Bosses geheimzinnige zaken. Hans-Olof wist het fijne er niet van, maar Bosse moest er wel iets bij doen, gezien de staat die hij voerde. Een huis in de beste buurt van Vaxholm, altijd het nieuwste model Volvo, vakanties in Thailand of Maleisië – Hans-Olof wist dat het salaris van een hoogleraar aan de universiteit daar niet toereikend voor was, en hij geloofde gewoon niet dat Bosse alles met beursspeculaties financierde. Daarvoor waren te veel tips die hij rondvertelde, windeieren gebleken.

Hans-Olof zag dat een oudere vrouw zijn nieuwsgierige zijwaartse blikken afkeurend waarnam; hij herinnerde zich vaag dat ze op de studentenadministratie werkte. Hij keek weer naar voren. Hij zei bij zichzelf dat het hem in wezen niets aanging wat Bosse deed. De dominee scheen aan het eind gekomen te zijn, het koor zong iets plechtigs. Toen alle mensen opstonden, kwam ook Hans-Olof overeind. Hij wierp daarbij nog eenmaal een blik naar achteren, naar Bosse Nordin, en zag tot zijn verbazing dat deze net naar hem wees en dat de magere man met de vissenogen begrijpend knikte.

Om niet opnieuw de verontwaardiging van de vrouw van de studentenadministratie te wekken richtte Hans-Olof zijn ogen meteen weer naar het altaar, maar toen wendde hij zijn hoofd nog eenmaal nieuwsgierig opzij. De twee mannen stonden daar, keken met een ernstig gezicht op naar het kruis en zongen halfslachtig mee zoals de meeste mensen in een kerk nu eenmaal doen. Niets wees erop dat ze zelfs maar notitie van hem hadden genomen.

Nadat ze alles hadden doorstaan, nam Hans-Olof op de terugweg met opzet een paar omwegen. Hij overwoog ergens koffie te gaan drinken, maar zag daar toch van af. Hij nam ten slotte de toegang via de Tomtebodaweg en parkeerde voor het Berzelius-gebouw, ver genoeg van het Nobelforum om niet het risico te lopen een microfoon van een verslaggever onder zijn neus gedrukt te krijgen. Het was toch al bijna een wonder dat de media zich zo terughoudend opstelden, terwijl ze de dood van drie stemgerechtigde leden van de Nobelvergadering enkele dagen voor de verkiezing als sensatie hadden kunnen uitbuiten.

Op de campus was weinig beroering. Studenten stonden bij elkaar, hadden een aktetas of een stapeltje boeken onder de arm, praatten, rookten, lachten. Het leven ging gewoon door.

Precies zoals het doorgedaan was toen Hans-Olof uit het ziekenhuis was teruggekeerd en Inga niet.

Hij nam de weg langs de gastenverblijven, een sluiproute tussen afvalcontainers en een tank met vloeibare stikstof, die naar de achterkant van het farmacologisch instituut leidde. Het was ooit een normale toegang geweest, maar de laatste jaren waren ze begonnen noodgebouwen tussen de gebouwen neer te zetten. Ze waren met rood hout bekleed in een poging de rode bakstenen van de eerbiedwaardige muren rondom te imiteren, maar ze hadden desondanks de uitstraling van wetenschappelijke legbatterijen. Op de resterende paden ertussen konden twee personen elkaar slechts met moeite passeren.

Aan de balustrade bij de zuidelijke ingang was een fiets vastgeketend, intussen al meer dan een week geleden. Iemand – vermoedelijk de huismeester – had er een briefje aan bevestigd dat het stallen van fietsen hier niet was toegestaan en dat deze fiets binnenkort verwijderd zou worden als de eigenaar hem niet gauw weghaalde. Het was een vrijwel nieuwe fiets; het was moeilijk voor te stellen dat hij gewoon vergeten was.

Hans-Olof haalde zijn identiteitspas uit zijn zak, waarmee hij in combinatie met de toegangscode de deur kon openen, en las daarbij de overige berichten die aan de binnenkant van de deur op het glas waren geplakt. De helft ervan betrof het uitstellen of afzeggen van aangekondigde colleges naar aanleiding van de drie sterfgevallen.

‘Professor Andersson?’ vroeg op dat moment iemand achter hem. ‘Zou ik u even kunnen spreken?’

Hans-Olof draaide zich om. Als uit de grond verrezen stond daar een man in een donkergrijze regenjas met een leren koffer in de hand.

‘Wat zegt u?’ Hij drukte zijn bril wat omhoog. Het volgende moment wist hij weer waar hij het gezicht van kende.

Het was de man die in de kerk met Bosse Nordin had gesproken. De man met de vissenogen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ANDREAS ESCHBACH

Het Messias-mysterie

Een *must* voor de liefhebber van *De Da Vinci Code*.

Bij archeologische opgravingen in Israël doet Stephen Foxx, lid van de New Yorkse *Explorer's Society*, een sensationele ontdekking. In een graf van 2000 jaar oud vindt hij voorwerpen en documenten die blijkens de datering even oud zijn als het skelet in het graf, maar waarop teksten staan die uit de moderne tijd komen... Hoe is het mogelijk dat er berichten uit het heden op een plek uit de tijd van onze Messias terecht zijn gekomen? Hebben we hier te maken met een of andere vorm van tijdreizen, of wordt hij voor de gek gehouden?

Hoe dan ook, als Stephens opdrachtgever, de mediamagnaat John Kaun, erachter komt dat Foxx belangrijk bewijsmateriaal voor hem heeft achtergehouden, treft hij direct drastische maatregelen, want hij ziet de kans van zijn leven en is vastbesloten om veel geld met deze vondst te verdienen. En ook het Vaticaan laat van zich horen, want de Kerk heeft een groot belang in het geheimhouden van deze schokkende vondst, die de hele mythe die in 2000 jaar zorgvuldig rondom Christus is opgebouwd, in één klap teniet kan doen...

Een turbulente achtervolging begint. Een jacht tussen de archeoloog, het Vaticaan, diverse geheime diensten en een van de grootste mediaconcerns ter wereld. Een jacht vol verrassende wendingen die in daverende vaart leidt naar een explosieve climax...

ISBN 90 6112 043 8

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ANDREAS ESCHBACH

De erfenis van Fontanelli

John Salvatore Fontanelli is een arme sloeber, totdat hij een ongelooflijke erfenis in zijn schoot geworpen krijgt: een vermogen dat een verre voorvader in de 15^e eeuw nagelaten heeft en dat door samengestelde rente in 500 jaar tot een biljoen dollar is uitgegroeid.

Het testament bevat echter een raadselachtige profetie: de erfgenaam van dit vermogen, zo voorspelt het, zal ooit de mensheid haar 'verloren toekomst' teruggeven.

Johns leven verandert van het ene moment op het andere. Hij moet zich laten omringen door bodyguards en onderhandelt met ministers en kardinalen. De mooiste vrouwen werpen zich aan zijn voeten. Maar kan hij nog iemand vertrouwen? En dan komt hij in contact met een vreemdeling die beweert precies te weten wat er met de erfenis gedaan moet worden...

De erfenis van Fontanelli is een thriller die de lezer terugvoert naar een mysterieus verleden en hem uiteindelijk een apocalyptische ontknoping laat meemaken. Opnieuw een bestseller van de auteur van *Het Messias-mysterie!*

'Spannend, provocerend, tot nadenken stemmend, slim en romantisch. Een originele vijf-sterren thriller zoals je die zelden tegenkomt...' – *www.crimezone.nl*

ISBN 90 6112 014 4

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

PHILIPP VANDENBERG

Het Sixtijnse geheim

‘En de geheimzinnige inscriptie?’ vroeg Jellinek nieuwsgierig. Fedrizzi, de restaurateur, antwoordde: ‘De inscriptie moet vanaf het begin al gepland zijn, alleen al om technische redenen, vanwege de verdeling van de letters over de gehele lengte. En zoals ik elders al toegelicht heb, kunnen we er ook zeker van zijn dat de inscriptie geen latere toevoeging is aangezien de gebruikte verf dezelfde samenstelling heeft als die van de fresco’s.’

Jellinek staarde getroffen naar de grond. ‘Dus Michelangelo was vanaf het begin al van plan een geheim aan de Sixtijnse kapel toe te vertrouwen. Ik bedoel, de inscriptie is niet ontstaan door een plotselinge woede-uitbarsting of een toevallige stemming.’ ‘Nee,’ antwoordde Fedrizzi, ‘mijn bevindingen bewijzen juist het tegendeel.’

Een merkwaardige ontdekking bij de restauratie van de Sixtijnse kapel verontrust de gemoederen: een aantal afbeeldingen is van lettercodes voorzien, waarvan in eerste instantie de betekenis onduidelijk is. Maar al gauw lijken ze te verwijzen naar een oeroude samenzwering, die zijn schaduw zelfs nog over het heden werpt.

Tijdens zijn speurtocht naar een verklaring stuit kardinaal Jellinek in de geheime archieven van het Vaticaan op een document met een vernietigend geheim dat de leer van de katholieke kerk op zijn grondvesten doet trillen. Hebben we hier te maken met een late wraakoefening van Michelangelo ten opzichte van Gods vertegenwoordiger op aarde?

ISBN 90 6112 363 1